

**STAR
WAR^{SM}**

**ИМПЕРИЯТА ОТВРЪЩА
НА УДАРА**

This translation published by arrangement
with Balantine Books, an imprint
of Random House Publishing Group,
a division of Random House, Inc.

Copyright © 2006 by Lucasfilm Ltd. & ® or ™
where indicated.
All Rights Reserved. Used under authorization.

Всички права са запазени. Търговска марка и
текст © 2006 Lucasfilm Ltd.

STAR WARS: EPISODE V THE EMPIRE STRIKES BACK

by Donald F. Glut
Based on a story by George Lucas

© Влади Райчинов, превод, 2007 г.
© Книгоиздателска къща Труд, 2008 г.

мека подвързия
ISBN 978-954-528-850-0

твърда подвързия
ISBN 978-954-528-851-7

ИМПЕРИЯТА ОТВРЪЩА НА УДАРА

**STAR
WARS™**

ЕПИЗОД 5

ДОНАЛД Ф. ГЛЪТ

по идея на Джордж Лукас

Превод от английски Влади Райчинов

КНИГОИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **tryst**, СОФИЯ, 2008

*Преди много, много години
в една далечна
галактика...*

Г Л А В А

1

– Ето това наричам студ! – гласът на Люк Скайуокър разкъса тишината, която бе пазил, откакто преди няколко часа напусна новата база на бунтовниците. Беше възседнал един тонтон и освен двамата наоколо не се вясваше нито една друга жива душа. Люк вече изпитваше умора и самота, а сега и собственият му глас го изненада.

Заедно със своите другари от Бунтовническият съюз Люк поемаше смени в стремежа им да изследват бялата пустош на Хот и да съберат повече информация за новия им дом. След всяка подобна експедиция изследователите се завръщаха в базата със смесени чувства – и успокоение, и самотност. Нищо не опровергаваше първоначалните им открития, че на тази студена планета не съществуват никакви разумни форми на живот. През всичките си експедиции Люк не бе виждал нищо освен безплодни бели полета и снежни планински била, които сякаш се губеха във вечно мъгливия хоризонт.

Люк се усмихна под сивия шал, който покриваше лицето му и го защитаваше от мразовитите ветрове на Хот. През предпазните очила погледът му обхождаше ледената пустиня и той инстинктивно придърпа обшитата с козина качулка още по-плътно около главата си.

Едното тъгълче на устата му се изви нагоре и той се помъчи да си представи как ли ще изглеждат тук официалните изследователи в служба към имперското правителство.

„Галактиката е изпълнена с малки колонизирани светове, които не дават и пет пари нито за делата на Империята, нито

6 STAR WARS

пък за каузите на опозиционния Бунтовнически съюз – си помисли той. – Ала би било истинска лудост някой заселник да тръгне да се настанява по тези места. Ледената планета не предлага нищо никому. Освен на нас“.

Преди не повече от месец Бунтовническият съюз бе изградил свой преден пост именно на Хот. В базата всички познаваха Люк и макар да бе само на двацет и три, всички с готовност го наричаха „командир Скайуокър“. Титлата го караше да изпитва известно неудобство. Въпреки това вече бе повишен в чин, от който трябваше да издава нареждания на десетки бойци с далеч по-голям опит от неговия. У самия него обаче също бяха настъпили немалко промени. Беше му трудно да повярва, че само допреди три години е бил онова простодушно земеделско селянче от родния му Татуин.

Младоликият командир пришпори своя тонтон.

– Давай, хубавице – продума ѝ той.

Сивкавото туловище на снежния гушер се предпазваше от студа с помощта на дебела козина. Тя обхващаше мускулестите задни крака, чиито трипръсти стъпала завършваха с дебели изкривени нокти. При бягане те дълбаеха в скования сняг и го подхвърляха назад. Главата на тонтоната беше като на лама. При изкачването на снежен хълм тя се изпъваше напред, докато змиеобразната опашка на животното се виеше подир нея, забърсвайки следите ѝ. Брулена от свирепите ветрове, украсената с извити рога космата муцуна непрекъснато се въртеше наляво-надясно, сякаш за да избегне поредния мразовит вихър.

На Люк му се прииска нарядът му вече да приключваше. Независимо от дебелия подплата той усещаше тялото си почти вкочанено. Ала и никой не му бе виновен. Той сам бе изразил желание да се включи в обходната експедиция на ледените поля в търсене на други форми на живот. Люк погледна дългата сянка, която хвърляха заедно с животното си, и вътрешно потрепери.

– Ветровете се засилват – промълви той в полуглас. – А след здрачаване температурите на открито падат до невъобразими стойности.

За момент той изпита изкушение да се завърне в базата предсрочно, но веднага след това отхвърли изкушителната

мисъл. Въпреки трудностите той много добре съзнаваше колко важно е да се установи емпирично, че бунтовническата база е единствената съзнателна форма на живот по планетата Хот.

Тонтонът внезапно свърна вдясно и едва не запокити Люк на снега. Младият командир още не бе свикнал с обядването на непредсказуемите същества.

– Нищо лично – продума той на животното, – но си се чувствам далеч по-спокойно в кабината на стария ми спидер.

За тази конкретна мисия обаче въпреки всичките си недостатъци тонтонът се оказваше най-удачната и практична форма на транспорт.

Когато животното достигна върха на поредното снежно възвишение, Люк дръпна юздите му и то се спря. Младежът свали затъмнените си очила и намръщено примижа, докато очите му не посвикнаха с ослепителния блясък на снеговете.

Внезапно вниманието му бе привлечено от някакъв предмет, който прорязва небето, оставяйки подире си следа, и се гмурна в мержелеещия се хоризонт. Люк бързо се пресегна към колана си и откачи оттам един електробинокъл. Притеснен от видяното, той усети как по тялото му пробягват тръпки, съпернически си дори с мразовитата атмосфера на Хот. Възможно бе падащият предмет да е сътворен от разумни същества – може би дори от разумните инженери в служба на Империята. Все още съсредоточен върху предмета, младият командир се опита да го открие с помощта на бинокъла. Миг по-късно той видя малкия кратер върху снежната повърхност, от който се носеха кълба дим.

В този момент вятърът довя до ушите му звука от експлозията и тонтонът на Люк видимо потрепери. От зурлата му се процеди свиреп рев и животното започна да рови неспокойно с ноктите си по снега. Люк погали главата му, опитвайки се да му вдъхне малко увереност. Беше му трудно да чуе дори собствения си глас на фона на вилнеещия вятър:

– Няма нищо, хубавице. Просто някакъв метеорит – животното леко се поуспокои и Люк вдигна предавателя си до устата: – Ехо Три до Ехо Седем. Хан, чуваш ли ме?

Предавателят първо изпраща сухо. След това познатият глас долетя от слушалката.

– Ти ли си, малкият? Какво става?

8 STAR WARS

Гласът звучеше малко по-опитен и по-обигран от този на Люк. За един кратък миг през съзнанието на Люк мина споменът за първата им среща с корелианеца в онзи потискащ бар на Татуин. Днес този мъж се бе превърнал в един от малчината приятели на Люк, които все още не се бяха присъединили към Бунтовническия съюз.

– Приключих с обиколката, но не засякох никакви форми на живот – обясни Люк, като притискаше уста възможно по-близо до микрофона.

– В този хладилник ще е цяло чудо да намерим какъвто и да е живот – отговори Хан, мъчейки се да надвика свистящите вихри. – Аз вече поставих моите часови маркери. Смятам да се връщам обратно в базата.

– Ще се видим след малко – отвърна Люк. Очите му все още не се откъсваха от виещата се колона дим от черния кратер в далечината. – Тук наблизо падна един метеорит. Ще отида да проверя. Няма да се бавя.

Люк изключи предавателя и насочи вниманието си към своя тонтон. Едрото животно тъпчеше от крак на крак, прехвърляйки тежест от единия на другия. То нададе дълбок гърлен вой, който, изглежда, изразяваше панически страх.

– Какво има, хубавице? – каза той, потупвайки тонтоната по главата. – Какво те тревожи? Да не си подушила нещо? По тези места няма нищичко.

Но и самият Люк бе започнал да изпитва някакво неспокойно усещане за първи път откакто бе напуснал бунтовническата база. Досега със сигурност бе разбрал, че тези животни имат изумително добре развит усет за опасност. Несъмнено сега тонтонът се опитваше да подскаже на Люк, че ги заплашва някаква страховита угроза.

Без да губи и секунда, Люк откачи един малък предмет от пояса си и натисна няколко бутона по него. Уредът бе достатъчно чувствителен, за да може да долови и най-малката форма на живот, засичайки телесната температура и вътрешните органични показатели. Ала тъкмо когато Люк се канеше да сканира околността, внезапно му стана ясно, че няма нито нужда, нито време да продължава.

Тежка сянка се извиси на повече от метър над главата му. Люк се извърна и миг по-късно сякаш снежната пряспа зад

него оживя – огромно туловище в белезникава козина, която го сливаше съвършено с повсеместния вечен сняг тук, се надигна застрашително. Звярът изрева срещу него.

– Що за чудо...

Ръчният бластер на Люк остана закачен на колана. Огромната лапа на ледената уампа цапардоса младия командир през лицето и го запокити в снега на няколко метра от тонтоната.

Безсъзнанието обхвана бързо Люк – толкова бързо, че той въобще не чу ужасения вой на тонтоната, нито пък внезапната тишина, настъпила след прекършването на врата му. Не усети и как огромният му космат напада тел сграбчва глезена му и започва да го влачи като безжизнена кукла по втвърдяващия се сняг.

* * *

Черен дим се издигаше от мястото, където бе паднал метеоритът. От силните ветрове на Хот пушекът се бе разсеял значително и отстрани можеше да се види малкият кратер.

В дупката нещо се размърда.

Отначало дойде само един басов механичен звук, чиято интензивност нарастваше сякаш в опит да се пребори със свистящите ветрове. След това нещото се помести и от кратера се издигна кръгъл металически корпус, който проблесна на вечерното слънце. Колкото повече се издигаше от кратера, толкова по-ясно се виждаше голямото му цилиндрично „тяло“, свързано с кръглата глава. Тя бе покрита с множество камери, датчици и метални придатъци, някои от които завършваха с остри щипци.

Машината се завъртя за около минута над димящия кратер, простирайки придатъците си във всички посоки. След това във вътрешните ѝ системи прозвуча кратък сигнал и тя плавно се понесе на няколко метра над заснеженото поле.

Тъмната дроидна сонда скоро се изгуби зад хоризонта.

* * *

Един друг ездач, облечен в топли дрехи и възседнал сивкав тонтон, препускаше по склоновете на Хот към бунтовническата база.

10 STAR WARS

Очите му безизразно се взираха в безличните пепеляви куполи, многобройните оръжейни кули и колосалните генератори. Това бяха единствените следи за някакъв разумен живот на тази планета. Хан Соло постепенно забави ход, подръпвайки юздите така, че животното да премине през входа на огромната ледена пещера.

Хан искрено се зарадва на относителната топлина в просторния комплекс от подземни кухни, който се отопляваше с помощта на дебели тръби, идващи от тежките генератори на повърхността. Базата използваше естествената ледена пещера и нейния лабиринт от тунели, издълбан във вековния лед от лазерите на бунтовниците заселници. Корелианецът бе виждал и далеч по-запустели адски дупки из цялата галактика, но в момента не можеше да си спомни местонахождението на нито една от тях.

Той скочи на снега и се вгледа в дейностите, които кипяха в голямата паст на пещерата. Навсякъде разни неща се пренасяха, сглобяваха или ремонтираха. Десетки бунтовници в сиви униформи бързаха някъде, за да разтоварват разни провизии или да нагласят някакви уреди. Имаше и множество роботи – предимно клас R2, – които сякаш излизаха отвсякъде, придвижвайки се по заледените коридори, устремени към зададеното им работно място.

Хан се запита дали с възрастта не бе започнал да омеква. Първоначално той не бе имал никакъв интерес или пристрастие към цялата тази работа с бунта. Бяха го замесили в конфликта между Империята и Бунтовническият съюз посредством обикновена търговска сделка. В началото бяха наели „Хилядолетен сокол“ за елементарен превоз. Всичко изглеждаше повече от ясно – трябваше само да закара Бен Кеноби, младия Люк и двата му дроида до системата Алдеран. Откъде можеше тогава Хан да знае, че щеше да му се наложи да спасява принцеси от най-страховитата имперска бойна система, позната като „Звездата на смъртта“?

О, принцеса Лея Органа...

Колкото повече Соло размишляваше за нея, толкова по-ясно осъзнаваше в каква бея се бе вкарал, приемайки парите на Бен Кеноби. А първоначалното намерение на Хан бе само да си прибере хонорара и без всякакво отлагане да отиде и